

голяма енергия и сполучилъ да отнеме: Албания, Македония и частъ отъ сѣверна България, дори до рѣката Вита; а на Петра останали вѣрни само жителитѣ на ония земи, въ които ималъ прѣдимство неизчезналиятъ още съвсѣмъ български елементъ. По такъвъ начинъ, въ 963 г. българската държава се раздѣлила на двѣ: източна, славянизирана България, подъ властѣта на Петра и западна, чисто славянска България, подъ властѣта на Шишмана.

Шишманъ си избралъ отначало за столица града София, а по-послѣ — Могленъ. Неговата държава почивала на чисто славянска основа: войводитѣ и наследственитѣ славянски князе, които се присѣдинили къмъ него и му спомогнали да стане господарь на западна България, управлявали самостоятелно своитѣ области, като му помагали само съ пари и войници, а при всѣки важенъ случай се събирали всички и вземали общи рѣшения. Така щото западна България образувала единъ видъ федеративна държава, во главѣ на която стоялъ Шишманъ.

Идване на руситѣ въ България. — Слѣдъ отдѣлянето на западна България въ отдѣлна държава, царството на Петра съвсѣмъ отпаднало и намалѣло; при все това, византийцитѣ продължавали да му даватъ ежегодно опрѣдѣлената още прѣзъ 927 сума, но не я смѣтали вече като данѣкъ, а като парично пособие на българския царь, който се билъ задължилъ по-послѣ срѣщу това да прѣчи на маджаритѣ да не прѣминаватъ прѣзъ България въ Византия и да грабятъ. България, отслабена отъ богомилството и отъ отцѣпването на Шишмана и не подпомогната отъ гърцитѣ, мжчно можала да одържа сама силнитѣ и алчни маджарски орди, поради което Петъръ се помирилъ съ тѣхъ и не имъ прѣчелъ. Това дало поводъ на византийцитѣ не само да се откажатъ отъ даване на ежегодната парична помощъ, но и да влѣзатъ въ борба съ българитѣ. Обаче, истинската причина за скжсване на дългогодишния миръ съ българитѣ се корени въ това, че когато царството на Петра се бързо разкапвало, Византия се засилвала. Още слѣдъ помиряването и сродяването съ